

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne
Čj.MSP-272/2016-OJD-SPZ/4
Počet listů: 3
Přílohy: 4

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. zemřelý J.V. - stížnost pro porušení zákona

Přílohy: rehabilitační spis býv. VOS v Brně sp. zn. 4 Rtv 139/91
ověřená kopie rozsudku býv. Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 31.3.1953 sp.
zn. T 11/53 s dochovaným spisovým materiálem
zpráva VÚA v Praze ze dne 21. 3. 2016, č. j. 205-2/2016-211100
kopie podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ze dne 19.2.2016 JUDr. L.M.

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného zemřelého J.V.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému usnesení bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 23.1.1992, sp. zn. 4 Rtv 139/91.

Rozsudkem bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 31.3.1953, sp. zn. T 11/53, byl J.V. uznán vinným trestným činem vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., trestního zákona, kterého se dopustil tím způsobem, že

dne 7.11.1952 u svého útvaru v Komárně po nástupu vojenské základní služby odmítl vykonati vojenskou přísahu s odůvodněním, že mu to nedovoluje jeho náboženské vyznání.

Pro trestný čin vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., trestního zákona, byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody

v trvání 2 roků a k trestu ztráty čestných práv občanských na dobu 5 let. Zároveň mu byla vyslovena povinnost hradit náklady trestního řízení zálohované státem.

Uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 28.5.1953 poté, co rozsudkem bývalého Vyššího vojenského soudu Trenčín ze dne 28.5.1953, sp. zn. To 67/53, bylo odvolání obviněného zamítnuto.

Jmenovaný byl účasten rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 4.5.1953, kdy na základě jejího čl. II. odst. 1 mu byla prominuta část trestu odnětí svobody v trvání 1 roku.

Obviněný J.V. požádal dne 3.9.1991 o rehabilitaci podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů. Na základě této jeho žádosti bylo usnesením bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 23.1.1992, sp. zn. 4 Rtv 139/91, nabyvším právní moci tentýž den, rozhodnuto tak, že rozsudek bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 31.3.1953 sp. zn. T 11/53 ve spojení s rozsudkem bývalého Vyššího vojenského soudu Trenčín ze dne 28.5.1953 sp. zn. To 67/53 byl podle § 14 odst. 1 písm. f) zákona č. 119/1990 Sb. zrušen ve výroku o trestu a podle § 14 odst. 3 stejného zákona byla zrušena všechna další rozhodnutí na zrušenou část obsahově navazující, pokud vzhledem ke změnám, k nimž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Citované usnesení bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně bylo odůvodněno stanoviskem tohoto soudu, podle něhož výrok o vině z předmětného rozsudku bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně byl správný s tím, že J.V. se dozal v hlavním líčení k vytýkanému skutku, přičemž uvedený soud provedl v potřebném rozsahu dokazování a správně zjistil skutkový stav. Rehabilitační senát bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně pouze konstatoval, že při ukládání trestu bylo postupováno nepřiměřeně přísně, když šlo o pachatele dosud vedoucího řádný život a vyřčený trest tak byl ve zřejmém nepoměru ke stupni nebezpečnosti trestného činu pro společnost.

Usnesením bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 27.2.1992, sp. zn. 4 Rtv 139/91, bylo rozhodnuto o účasti J. V. na amnestii prezidenta republiky ze dne 9.5.1960, přičemž podle jejího čl. V. bylo dle § 223 odst. 1 trestního řádu a § 11 odst. 1 písm. a) tr. řádu zastaveno trestní stíhání jeho osoby pro výše specifikovaný skutek. Dne 15.3.1992 učinil obv. V. prohlášení ve smyslu § 15 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., tedy požádal, aby se v řízení pokračovalo. Bývalý Vojenský obvodový soud v Brně následně vydal dne 4.6.1992 pod sp. zn. 4 Rtv 139/91 rozsudek, jímž při nezměněném výroku o vině z rozsudku bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 31.3.1953 sp. zn. T 11/53 ve spojení s rozsudkem bývalého Vyššího vojenského soudu Trenčín ze dne 28.5.1953, sp. zn. To 67/53, kterým byl J.V. uznán vinným trestným činem vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., trestního zákona, tomuto z důvodu uvedeného v § 227 trestního řádu trest neuložil. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 20.6.1992.

Pravomocným usnesením bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 23.1.1992, sp. zn. 4 Rtv 139/91, byl porušen zákon v ustanoveních § 1 odst. 1, odst. 2 a § 14 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci ve znění zákona č. 47/1991 Sb., ve vztahu k ustanovení § 270 odstavec 1 písmeno b) zákona č. 86/1950 Sb., trestního zákona.

Podle § 15 odst. 1 Ústavy Československé republiky z roku 1948 (ústavní zákon č. 150/1948 Sb.) se svoboda svědomí zaručuje.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., bylo účelem zákona o soudní rehabilitaci zrušit odsuzující soudní rozhodnutí za činy, které v rozporu s principy demokratické společnosti respektující občanská a politická práva a svobody zaručené Ústavou a vyjádřené v mezinárodních dokumentech a mezinárodních právních normách, zákon označoval za trestné, umožnit rychlé přezkoumání případu osob takto protiprávně odsouzených v důsledku porušování zákonnosti na úseku trestního řízení, odstranit nepřiměřené tvrdosti v používání represe, zabezpečit neprávem odsouzeným osobám společenskou rehabilitaci a přiměřené hmotné odškodnění a umožnit ze zjištěných nezákonností vyvodit důsledky proti osobám, které platné zákony vědomě nebo hrubě porušovaly.

Podle § 1 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., činy, které směřovaly k uplatnění práv a svobod občanů zaručených ústavou a vyhlášených ve Všeobecné deklaraci lidských práv a v navazujících mezinárodních paktech o občanských a politických právech, byly československými trestními zákony prohlášeny za trestné v rozporu s mezinárodním právem a mezinárodnímu právu také odporovalo jejich trestní stíhání a trestání.

Podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zjistí-li soud v přezkumném řízení, že přezkoumávané rozhodnutí je vadné zejména proto, že skutek byl uznán trestným v rozporu s tehdy platným zákonem, zruší rozhodnutí zcela nebo v části, v níž je vadné.

Podle § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., trestního zákona, se trestného činu vyhýbání se služební povinnosti dopustil ten, kdo se úmyslně vyhýbal plnění služební povinnosti mimo jiné i tím, že se odvolával na náboženské nebo jiné přesvědčení.

Podle § 2 odst. 3 zákona č. 87/1950 Sb., trestního řádu, bylo úkolem soudu v trestním řízení zejména spravedlivé rozhodování v trestních věcech.

Bývalý Vojenský obvodový soud v Brně se v rámci rehabilitačního řízení výše uvedenými ustanoveními důsledně neřídil. Rehabilitace obviněného J.V. byla zúžena pouze na výrok o trestu a bez náležité pozornosti byl ponechán v platnosti výrok o vině, i když smyslem zákona o soudní rehabilitaci je a bylo rehabilitovat, a to nejen právně, ale i morálně co nejvíce těch, kteří v období totalitního režimu trpěli a byli pronásledováni.

V dané věci lze konstatovat, že došlo k porušení zákona tím, že rozsudek bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 31.3.1953, sp. zn. T 11/53, byl zrušen pouze ve výroku o trestu podle § 14 odst. 1 písm. f) zákona č. 119/1990 Sb. a bez náležité pozornosti byl ponechán v platnosti výrok o vině, když rehabilitační senát v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že výrok o vině ze zmiňovaného rozsudku bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně je správný, jelikož Nižší vojenský soud v Brně provedl dokazování v potřebném rozsahu a správně zjistil skutkový stav. Třebaže lze souhlasit s názorem, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a bylo možno z něj vycházet, rehabilitační senát se plně spolehl na právní hodnocení provedené v roce 1953 a nezabýval se dostatečně obhajobou obviněného, kterou nehodnotil v kontextu ústavně zaručených osobnostních práv, ač bylo jeho povinností provést ústavně konformní výklad i starších trestněprávních norem a zajistit účel rehabilitačního řízení deklarovaný v § 1 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb.

Ignorace ústavně zaručených práv ve vztahu k ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění zákona č. 47/1991 Sb., jehož účelem bylo zrušení odsuzujících soudních rozhodnutí za činy, které v rozporu s principy demokratické společnosti označoval zákon za trestné, vyplývá i z dalšího postupu rehabilitačního senátu bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně, jenž následně vydal rozsudek, kterým při nezměněném výroku o vině J.V. trest neuložil toliko s poukazem na aplikaci amnestie prezidenta republiky vyhlášené dne 9.5.1960 a užití § 227 trestního řádu, podle jehož znění účinného do 31.12.1993, jestliže byly podmínky pro zastavení trestního stíhání v důsledku udělení milosti, amnestie nebo promlčení a v řízení se pokračovalo jen proto, že obžalovaný na projednání věci trval (§ 11 odst. 2 tr. řádu), soud, neshledá-li žádný jiný důvod ke zproštění obžalovaného, vysloví sice vinu, trest však neuloží.

Účel rehabilitačního řízení nebyl v důsledku vadného postupu bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně naplněn. Tento soud náležitě nezhodnotil, že obviněný J.V. svým jednáním toliko uplatnil právo na svobodu svědomí zaručené tehdejší Ústavou (ústavním zákonem č. 150/1948 Sb.). Pokud by tak učinil, shledal by, že skutek uvedený v obžalobě vojenského prokurátora není a nebyl trestným činem pro absenci jeho imanentního znaku – protiprávnosti. Právo na svobodu svědomí přitom nelze zaměňovat se svobodou víry, ani se svobodou náboženskou, když zejména motiv jednání pod imperativem svědomí je v případě odmítání vojenské služby nutno považovat za určující. V tomto směru lze odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 26.3.2003, sp. zn. Pl. ÚS 42/02, podle něhož výklad i sebestarších trestněprávních norem, je-li díky využitelnému procesnímu prostředku prováděný soudem dnes s důsledky pro posouzení trestního postihu osoby, tedy s důsledky zasahujícími do osobní sféry takové osoby, nemůže být proveden bez ohledu na dnes platné konstitutivní hodnoty a principy demokratického právního státu tak, jak jsou vyjádřeny v ústavním pořádku České republiky. Jen takto omezeně, hodnotově diskontinuálně, lze chápat kontinuitu se „starým právem“, jehož aplikace (zákonnost) je předmětem soudobého řízení o stížnosti pro porušení zákona. Svoboda svědomí se projevuje v rozhodnutích jednotlivce učiněných v určitých konkrétních situacích, tedy „tady a teď“, pociťovaných jako hluboce prožitá povinnost. Strukturálním znakem svědomí je kromě souvztažnosti k normě a zároveň k situaci i osobní prožitek bezpodmínečné povinnosti. Svoboda svědomí přitom patří k tzv. základním právům absolutním, tj. takovým, která nelze omezit obyčejným zákonem. Tento charakter práva na svobodu svědomí nemůže změnit ani skutečnost, že tzv. Ústava 9. května z roku 1948 (ústavní zákon č. 150/1948 Sb.) sice v § 15 svobodu svědomí deklarovala, avšak zároveň ji negovala tím, že stanovila, že svoboda svědomí nemůže být důvodem k odepření splnění občanské povinnosti, kterou stanovil obyčejný zákon. Odepřela tedy svobodě svědomí charakter tzv. absolutního práva, když toto nové omezení svobody svědomí přerušilo kontinuitu chápání svobody svědomí jakožto absolutního práva tak, jak ji chránila již Ústavní listina z roku 1920.

Vzhledem k průběhu přezkumného rehabilitačního řízení mám za to, že je v tomto případě možné, aby Nejvyšší soud sám rozhodl o návrhu J.V. na rehabilitaci a tedy zrušil podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., v celém rozsahu rozsudek bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 31.3.1953, sp. zn. T 11/53, protože skutek byl uznán trestným v rozporu s tehdy platným zákonem, a to Ústavou 9. května z roku 1948 (ústavním zákonem č. 150/1948 Sb.), a zrušil zároveň všechna další rozhodnutí na původní rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu. Nejvyšší soud ostatně podobně rozhodl již v minulosti např. svým rozsudkem ze dne 1.7.2014, sp. zn. 7 Tz 19/2014.

S přihlédnutím k důkazní i procesní situaci, kdy reálně nepřipadá v úvahu jakékoliv doplňování dokazování, se domnívám, že je rovněž možné a vhodné, aby Nejvyšší soud též sám rozhodl o zproštění obviněného obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, poněvadž ze všech shora uvedených skutečností je zřejmé, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Takto Nejvyšší soud už rovněž v minulosti rozhodoval, a to např. rozsudkem ze dne 26.4.2001, sp. zn. 11 Tz 28/2001.

Na základě výše uvedených skutečností **n a v r h u j i**, aby Nejvyšší soud ČR:

- 1) Podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že usnesením bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 23.1.1992, sp. zn. 4 Rtv 139/91, byl v neprospěch obviněného J.V. porušen zákon v ustanoveních § 1 odst. 1, odst. 2 a § 14 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., ve vztahu k ustanovení § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., trestního zákona,
- 2) podle § 269 odst. 2 trestního řádu usnesení bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 23.1.1992, sp. zn. 4 Rtv 139/91, zrušil a dále zrušil všechna rozhodnutí na toto usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, zejména též usnesení bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 27.2.1992, sp. zn. 4 Rtv 139/91, a rozsudek bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně ze dne 4.6.1992, sp. zn. 4 Rtv 139/91,
- 3) dále postupoval podle § 271 odst. 1 trestního řádu a podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zrušil v celém rozsahu rozsudek bývalého Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 31.3.1953, sp. zn. T 11/53, a podle § 14 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zrušil zároveň všechna další rozhodnutí na původní rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu, a
- 4) podle § 226 písm. b) trestního řádu zprostil obviněného zemřelého J.V. obžaloby pro skutek spočívající v tom, že dne 7.11.1952 u svého útvaru v Komárně po nástupu vojenské základní služby odmítl vykonati vojenskou přísahu s odůvodněním, že mu to nedovoluje jeho náboženské vyznání, čímž měl spáchat trestný čin vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., trestního zákona, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [4 Tz 64/2016](#)